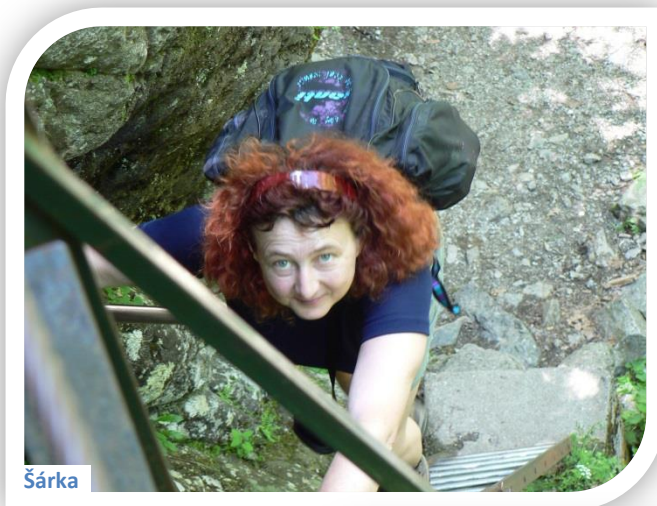
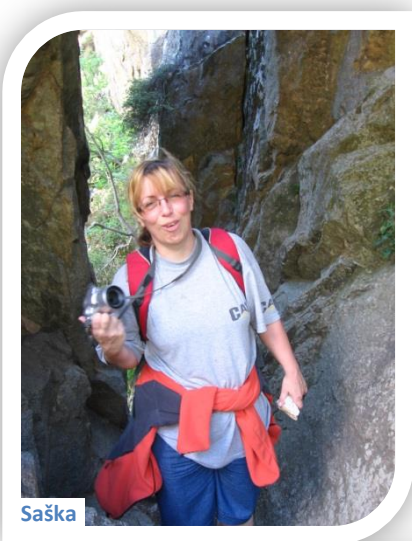

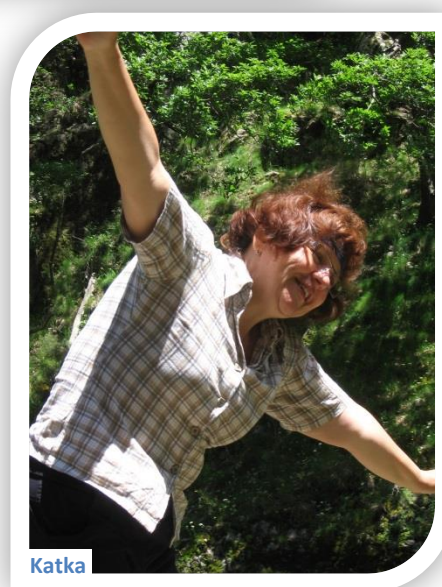
Francie 7. 6. 2013 – 16. 6. 2013

Pátek 7. června

Je pátek odpoledne, a my opět vyrážíme na naši výpravu do Francie, přesněji do Pyrenejí. U Šárky v Šenově nabalíme všechny věci a jedeme do Ostravy pro Sašu. Ve 4 hodiny odpoledne odjíždíme do

Olomouce pro Katku. Šárka si

pořídila novou navigaci, ale nějak nám není po chuti, pořád vyhledává, asi je to tím, že jedeme moc rychle ☺.

Olomoucí trochu bloudíme, ale nádraží i Katku jsme nakonec našly. Po 17 hodině vyjíždíme na dálnici směr Praha. Do Prahy na Škroupovo náměstí přijíždíme až před 21 hodinou. Zkoumáme, zda se auto vleze do průjezdu – podařilo se. Ještě něco málo přebalíme a jdeme do vyšších pater za kamarády od Katky, má s sebou uvařená výborná uzená kolena. Kluci nám také přichystali pěkné pohoštění. Připijíme si vínem na šťastnou cestu. Spát jdeme až kolem půlnoci, Katka až ve čtyři hodiny ráno.

Sobota 8. června

Ráno vstáváme už v 6 hodin a venku svítí sluníčko. Po snídani a nabalení věcí o půl 8 ráno odjíždíme z Prahy. V průjezdu to jde znova natěsno, ale vše hravě zvládá Šárka. Šikovná, i včera to vše odřídila sama.

Saša řídí směrem na Rozvadov, tam se vystřídáme a řídí Radka posilněná rohlíkem, naviguje Šárka. Saška a Katka spí s jídlem na klíně. Projíždíme hranici s Německem v 10.30 hodin. Radka řídí, Kačka je zasněná, Saška nechce buchtu, protože se před chvílí jejím chuchvalcem

dusila a Šárka píše blbosti do deníčku ☺. Jsme v Mulhous a bloudíme, na prohlídku města není čas, tak snad na cestě zpět.

Míříme na Besancon. Už jsme unavené a tak se stalo, že Saša při couvání od benzínky ťukla zadní blatník. Hledáme městečko Quincey a kemp. Pomalu se stmívá. Kemp je docela dobře zašitý u vody. Dlouhovlasý recepční nás vítá a říká, že kemp je otevřený pouze do 21.00 hodin. Vzhledem k tomu, že Češi a Poláci vždy jezdí pozdě večer, pouští nás do kempu s úsměvem. Je 21.15 a tudíž v tuto dobu ještě světlo. Stavíme stan, připijeme si višňovkou a začíná nám pokrapovat. Po nezbytné hygieně zalézáme do spacáku a vevnitř se ještě krmíme šunkou a pečivem. Zjistíme však, že se nám do tašky vylilo sádlo i se škvarkama a vše je důkladně promaštěno. I Šárčin a Sašin spacák. No nic, ráno bude velké prádlo a mytí. V noci prší.

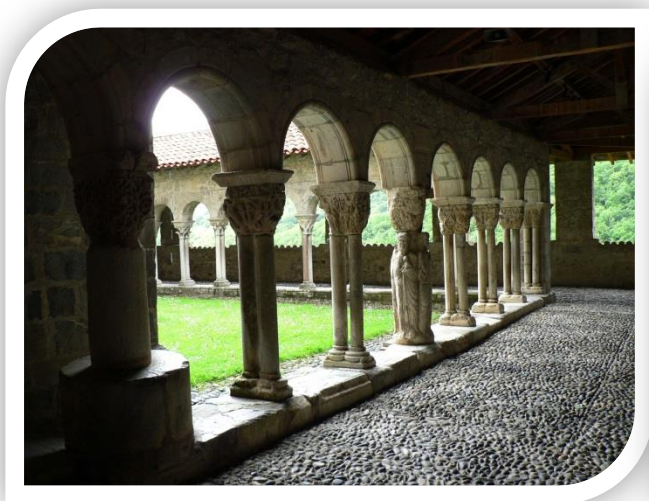
Neděle 9. června

camping v Mane až o půl 11 v noci. Prší.

Pondělí 10. června

Vyjíždíme o půl 10 ráno do Saint

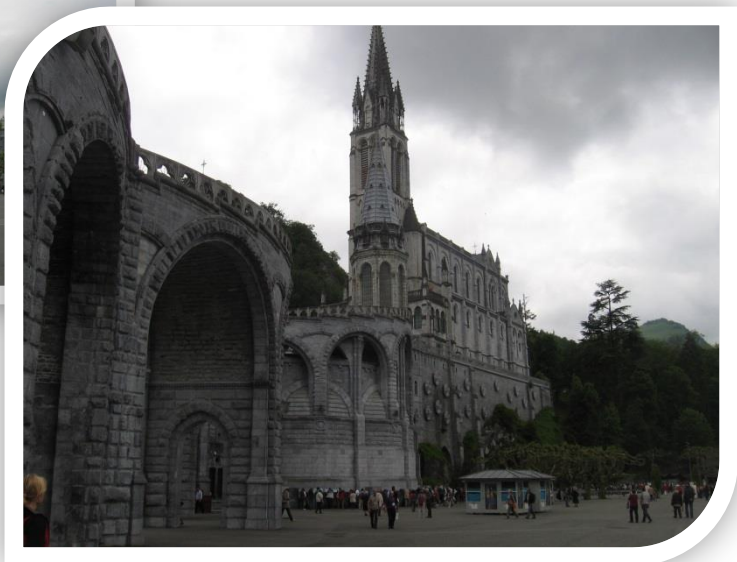

Bertrand je pod mrakem, ale neprší, navštěvujeme katedrálu a procházíme si poměrně malé městečko, které už je předhůřím Pyrenejí.

Cestou si Radka chtěla vyfotit ovčáka s ovцами a Katka ovečku s růžovým nasprejovaným srdíčkem na prdélce jak říká, ale protože řídí Saška, ta řekla, že nepřibrždí uje a ať si vyfotíme straku – romantička jedna. A v souvislosti se Strakou naskakují další asociace a řehtáme se na celé kolo ☺ Jedeme do nejznámějšího a

nejdůležitějšího římskokatolického poutního místa na světě Lourdes.

Parkujeme v podzemních garážích a vyrazíme na prohlídku. Všude se pohybuje neskutečné množství lidí. Uvnitř katedrály zrovna probíhá mše. Ale jak jsme se dočetly, ta tady probíhá prakticky permanentně. Ještě si dáme chvíli siestu na lavičce, popijíme zázračnou vodu s plechovky od piva – nic jiného jsme po ruce zrovna neměly ☺ a sledujeme ten mumraj kolem. A jedeme dál na hrad Saint-Girons. Je podvečer, svítí sluníčko,

ale máme smůlu, je už zavřeno, tak si vyfotíme alespoň pár fotek a jedeme dál. Nacházíme tichý kemp u řeky, paní správcová je starší prošedivělá paní a dává nám úžasnou cenu. Višňovkou si připijeme i s ní.

Večeři vaří Katka, dnes máme nudle s tuňákem, popijeme víno, Šárka pivo.

Povídáme si o blbostech a okolo jedenácté hodiny jdeme spát.

Úterý 11. června

Ráno má chudák Šárka zase migrénu, ale celkem rychle jí to přechází a tak už o půl deváté vyrážíme do soutěsky k vodopádu. Cascade d' Ars.

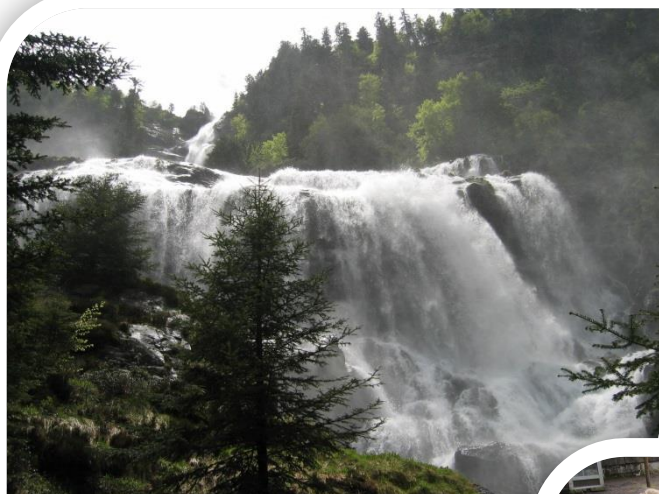
Nejdříve zaparkujeme v městečku Aulus-les-bains na náměstí a máme doslova pocit, že tady chcipl pes. Otevřený je malý obchůdek se suvenýry a s nějakými sýry. Protože je to tady oblast, kde se chovají osli, nakupujeme oslí sýr na večer. Je moc dobrý a tak máme v plánu na zpáteční cestě ještě nějaký přikoupit domů.

Pokoušíme se dojet, až do místa odkud

vede značená cesta k vodopádům, ale nějakým způsobem se nám ji podaří minout a vyjždíme až nahoru do sedla, takže se vracíme zpět a tentokrát si dáváme lepší pozor, abychom neminuly. A skutečně mini parkovišťátko je tady v zatáčce. Parkujeme a vyrážíme soutěskou k vodopádu. Cesta je nejdříve poměrně široká a kamenitá, ale průběžně se zužující s obrovskými kameny. Cestou je sem tam ještě sníh a pod námi teče divoká říčka. Projdeme skrz můstek a pak prudce nahoru a už slyšíme hukot a posléze i vidíme ten monumentální vodopád.

Pořád je co k vidění a focení, ještě svačinka na skále a jdeme nahoru. Konečně jsme až nahoře u něj. Je obrovský. Jsme totálně unešené, osprchované, ale kocháme se, je tady nádherně. Ještě společné foto od náhodného kolemjdoucího – fakt divného zarostlého týpka se psem. Katce se však líbil. Saša si nevzala brýle a tak si myslí, že je to 25 letá lepá děva 😊.

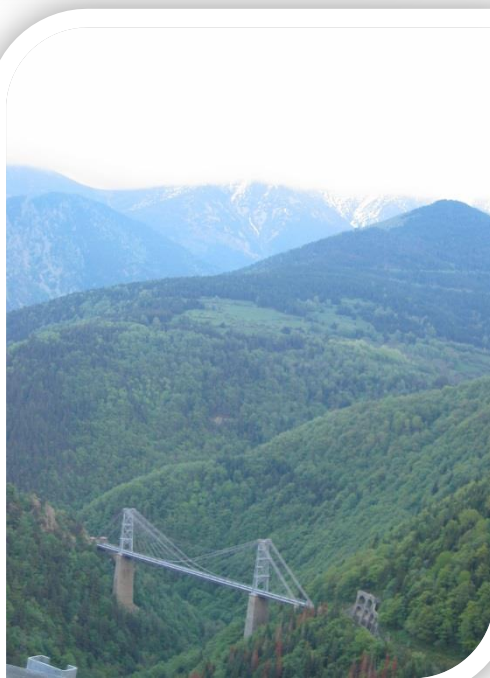
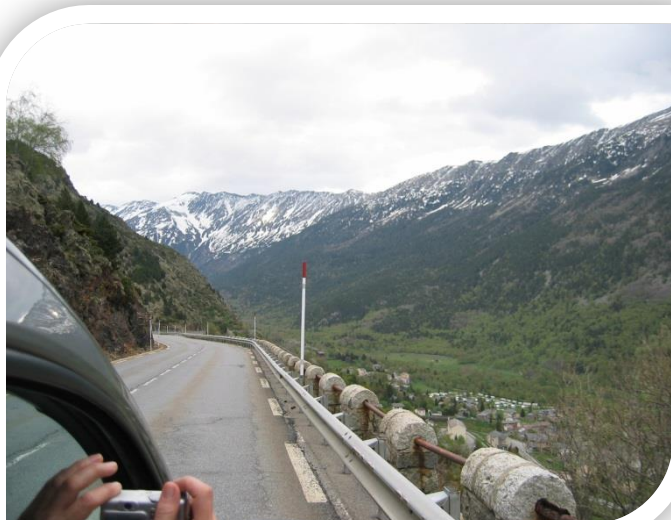

Jdeme nazpátek, jde to poměrně rychle, vždyť je to z kopce. Na náměstí bychom si někde chtěly dát kafe, ale je všude zavřeno a to jsou čtyři hodiny odpoledne. Kafe si tedy vaříme na lavičce uprostřed náměstí a obchůdek se suvenýry

se ne a ne otevřít. Fouká tak, že nám lítá poklička po náměstí. A další jobovka, Šárce praskl hrnek na kafe a tak to kafe cucá skrz prasklinu a Saša, která pije turka z jiného hrnku než obvykle, tam má přisypanou ještě nescu od Katky. Tak po tom všem a plné zážitků vyjíždíme směrem na Perpignan k soutěsce.

Cestou se neustále kocháme nádhernými výhledy a přímo za jízdy fotíme. Řídí Saška a vždy nám aspoň trochu přibrzdí. Katce je

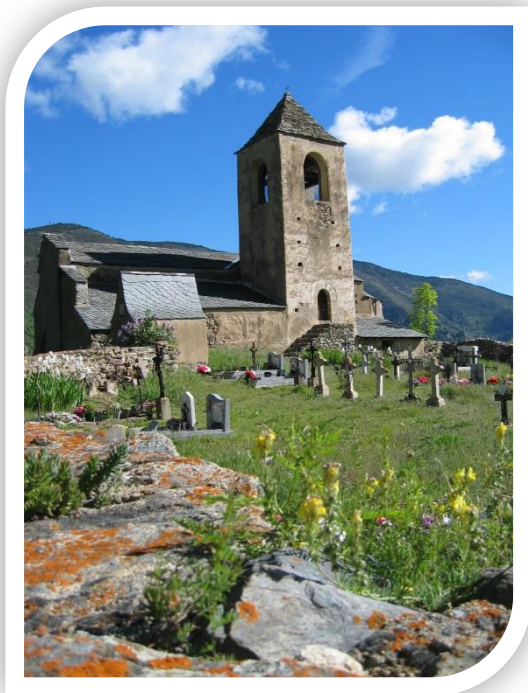

trochu zima a tak si s Radkou vzadu dávají červené víno na zahřátí.

Hraje nám Boney M a Saša s Šárkou hází do rytmu prsy. Najít kemp nám dá tentokrát trochu zabrat, ale hurá máme to kousek od naší vysněné soutěsky.

Středa 12. června

O půl desáté ráno vyjíždíme k soutěsce, snažíme se jet tím směrem, kde nás recepční poslal. Vyjely jsme však autem až nad soutěsku do ohromného kopce ke skoro opuštěnému starému kostelíku na okraji malé dědinky o pár domečcích.

Je tady nádherný výhled do okolí a Katka by tady moc ráda zůstala ještě o něco déle - je tu totiž malý románský kostelík s ohmatanou klikou

a starými dveřmi, to místo má genia loci a úžasnou duchovní sílu, ale máme namířeno k soutěsce, tak se nemůžeme moc zdržovat. Místní dědula nám sice moc nerozumí a my jemu také ne, zdejší domorodci totiž raději mluví španělsky než francouzsky, ale při vyslovení názvu soutěsky nám alespoň ukázal jakž takž směr. Jedeme a o půl jedenácté dopoledne jsme konečně na místě. Soutěska Gorges de la Carança nás vítá.

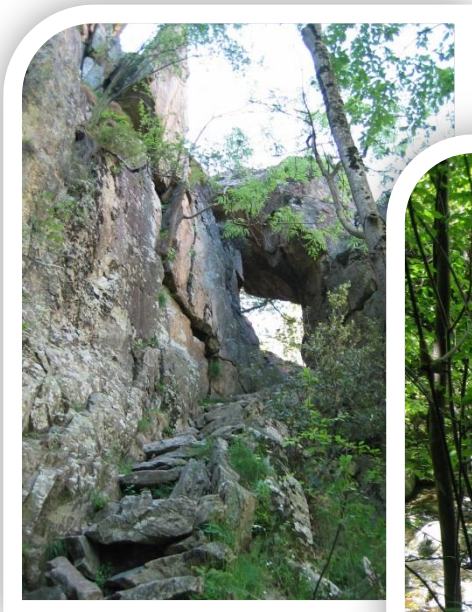
Počasí nám přeje a tak vstupujeme dovnitř. Nejdříve jdeme kolem vody, ale pak cestička stoupá výš a výš, říkáme jí kozí stezka. Jen co noha nohu mine. Ocítáme se v ohromné výšce pod obrovským kusem skály. Cestičku nám lemují žlutý Janovec a spousta dalších známých i neznámých rostlin. Asi po dvou hodinách chůze začínáme konečně slézat dolů k divoké říčce, která prořezává soutěsku. U vody svačíme a chladíme se, je vedro.

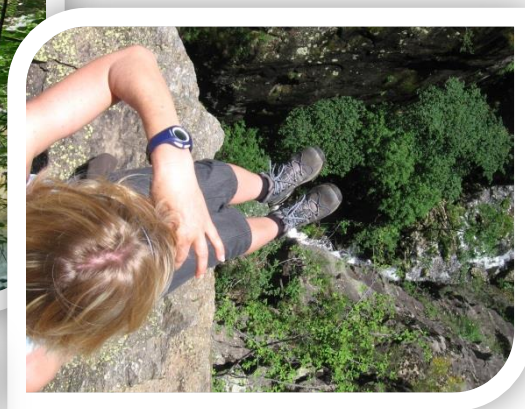
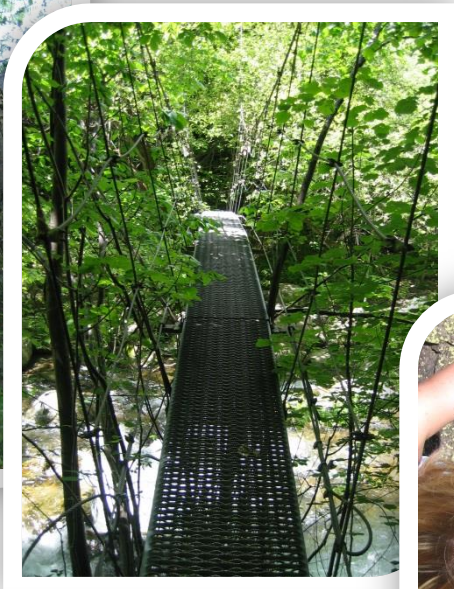
Přemýšlíme kudy dál, jestli proti vodě nebo ještě podél vody. Rozhodujeme se pro cestičku s vodou. Po chvíli chůze narážíme na železný houpající se můstek, přes který se dostáváme na druhou stranu. Katka se ještě rozhoupala a pořádně tím naštvála Šárku, protože

ta to naopak nesnáší. Asi zkouší, kolik toho ten most vydrží. Druhou stranou soutěsky jdeme nazpět. Je to tak trochu adrenalin.

Jdeme za sebou a jsme nalepené na skálu, pod námi

tak 30 metrová

hloubka a hučící divoká říčka. Je to paráda a my si to náležitě vychutnáváme.

Nejhorší je však poslední úsek, musíme sejít úzkými serpentýnami plnými větších či menších kamenů, které se při každém kroku rolují pod nohama. Nemáme daleko k uklouznutí či vymknutí kotníku. Hurá, už jsme

dole, jsou tři hodiny odpoledne a je vedro. Odjíždíme a ani jsme si nevšimli, že máme otevřený kufr. Naštěstí nás na to kolemjdoucí hned upozornili a ujely jsme naštěstí jen tak 3 metry.

Jedeme směrem na Mont-Luise a po prohlídce historické části města a vypití kávičky v místní kafárně pokračujeme do Carcassone. Hledáme čerpačky, ale bohužel žádnou nenacházíme. Řídí Saška a na těch úzkých cestách, po kterých jsme nuceny jet, kvůli objížďce

se jen velmi těsně míváme s velkými nákladňáky, dokonce klopíme zrcátka.

Krajina je tak nádherná, že za jízdy neustále jen fotíme a fotíme. K večeru přijíždíme do Carcassone (Saška mu říká Caracas) a už

z dálky je vidět ve světle zapadajícího slunce nádherná citadela. Poblíž města jsme si našly kemp, sice trochu dražší než jsme zvyklé, ale máme pěkné místočko schované mezi živými ploty. Katka uvařila výbornou večeři a pak sedíme na dece, popijíme víno a kecáme

dlouho do noci. Dokonce jsme nově pojmenovaly prdění, prý to není smrad, ale zatuchlina ☺.

Čtvrtek 13. června

Hned ráno už peče slunce a tak se strojíme do šatů a vyrážíme do citadely. Je

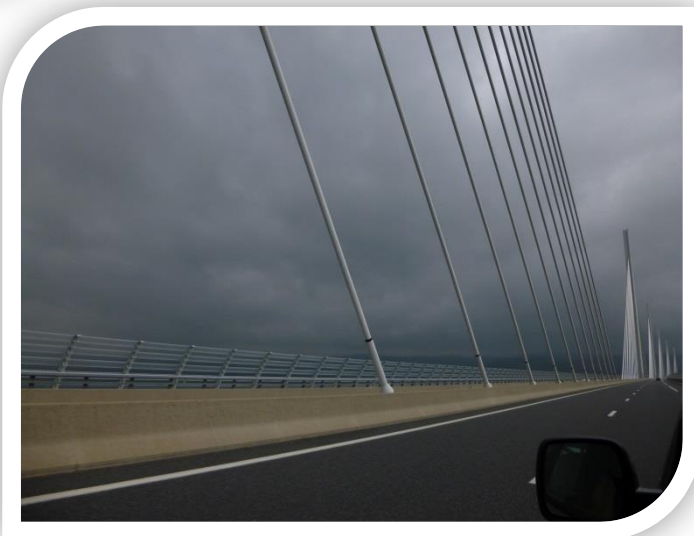
monumentální, ještě si poslechneme pár slov z historie od Katky a vcházíme dovnitř. Uvnitř je to takové malé městečko se spoustou obchůdků, kaváren a restaurací. Dáme si kafe, nakupujeme něco málo suvenýrů, prohlédneme si hradby, zchladíme se zmrzlinou a jdeme zpět do kempu balit. Vyjždíme směrem na Narbonne.

Končí nám plyn, ujely jsme skoro 400 km na jednu plnou nádrž. Cestou jsme ještě natrefily na obchodňák a tak nakupujeme něco málo dárečků domů a jídlo na cestu.

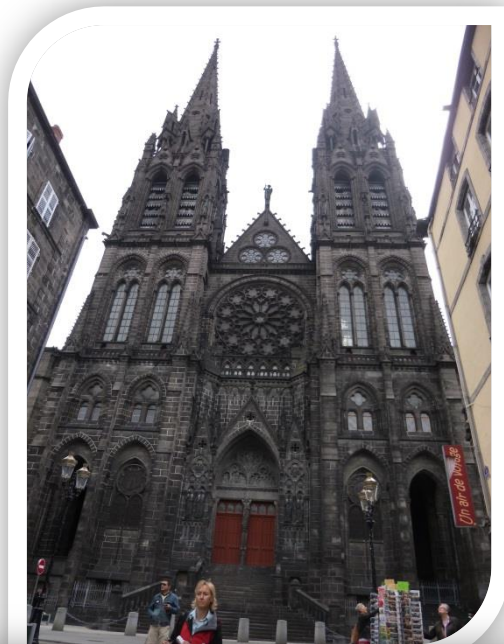
Projíždíme přes největší most na světě Millau, je sice hustá mlha, ale jako zázrakem v době, kdy jsme na mostě, se mlha rozplynula a nám se naskytl nádherný výhled do údolí. Před Clermont-Ferrand jsme si našly kemp, v recepci nikdo není, tak jsme se zašily na pěkném místě vzadu pod

velkým stromem. Opět si připijíme víšňovkou a Kačenka je už po třech štamprlích velmi veselá a my máme strach, že budeme bez večere. Večere je našťestí uvařená – co dům, vlastně stan, dal ☺. Ve stanu hrajeme Člověče nezlob se a je nám fajn. Kačka hraje ze spaní.

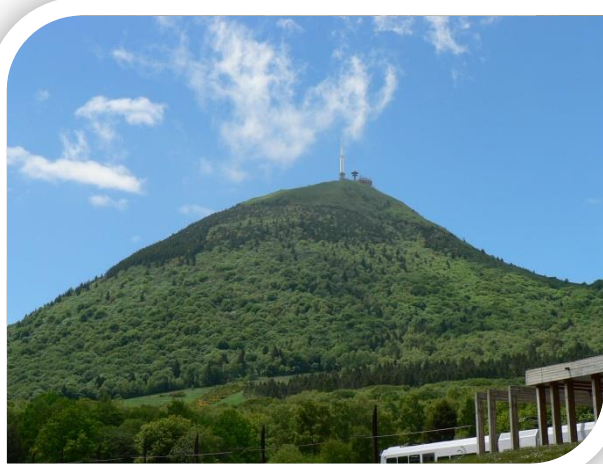

Pátek 14. června

Ráno vyjíždíme do města Clermont-Ferrand, které je obklopeno 80 sopkami (již nečinnými), nejznámější z nich je Puy de Dome, která ční nad městem a na kterou se

vypravíme. Nejdříve si však projdeme samotné město a hlavně gotickou katedrálu. Nahoru do vyhlídkové věže

je to 253 schodů, ale naskytne se nám nádherný výhled do okolí. Čas nás však honí a tak vyrážíme na cestu k sopce Puy de Dome. Na vrchol se budeme muset nechat vyvézt vláčkem, ale protože nám jeden před nosem ujel,

posilňujeme se na cestu rybičkami. Další vláček už celkem jistě chytáme a kocháme se přírodním regionálním parkem Auvergnských sopek. Nahoře je místy mlha, ale sem tam se trhá a tak fotíme okolí a hlavně paraglidisty, kteří tady mají výborné podmínky pro svůj oblíbený sport. Je však čas nastupovat zpět do vláčku, sjet dolů a pokračovat dál v cestě k domovu. Katka se neustále pokouší spojit s Janet, svou francouzskou kamarádkou, u které jsme chtěly strávit poslední francouzskou noc, ale její mobil je stále nedostupný. Jedeme

Lyonem, je tady spousta aut a cesta se nám docela táhne. Docházíme k závěru, že pro příště budeme muset vynechat velká města okolo 3- 5 hodiny odpoledne i když mají objížděcí okruhy. Bude lépe zvolit cestu ještě dál od centra. Opět míříme do kempu v Quincey. Dlouhovlasý recepční - fakt borec, už se z dálky usmívá a vítá nás. Naše místo je už obsazené a tak si rozkládáme stan o kousek dál a už je zase deset hodin večer, povídáme si a telefonujeme s Petrem. Protože je s ním i Tomáš, a ten chce mluvit s Šárkou, tak Saša říká „Šárku? Ale tu jsme už týden neviděly“. Je to samozřejmě jen vtip, ale povedený. Šárka se totiž Tomášovi několik dnů neozvala, z důvodu, že měla vybitý mobil a nabíječku jsme jí údajně schovaly. Dokonce nám přehrabala tašky, v domnění, že ji nalezneme.

Sobota 15. června

Ráno svítí sluníčko, snídáme, balíme a vyrážíme do Mulhouse. Ve městě jsme si našly parkování a vyrážíme nejdříve na náměstí a pak hledat ty známé mlýny, podle kterých je vlastně město pojmenováno. Na náměstí si dáváme kafe, kupujeme malé salámky a panu uzenaři se líbí naše Kačka. Kocháme se místními pěkně

pomalovanými domky a chrámem Saint-Étienne s 97 m vysokou věží.

Ještě chceme ty mlýny, ale kde nic tu nic, prostě nejsou. Po 2 hodinách ve městě vyjíždíme směr Německo, máme před sebou ještě kus cesty. Pozdě v noci dojíždíme do republiky a hledáme místo na spaní, nějaký slušný kemp. Kousek od města Stříbro v dědině Butov je kemp U Pavla a tak neváháme a pronajímáme si chatku. Konečně postel. Pijeme víno na oslavu a dlabeme nějaké pochutiny, které nám ještě zůstaly. Pozdě v noci

jdeme spát.

Neděle 16. června

Ráno se loučíme s majitelem Pavlem a jedeme domů, resp. nejdříve do Hodonína s Kačenkou a pak do Ostravy se Saškou, do Havířova s Radkou a nakonec jede Šárka domů do Šenova. Na odpočívadle před Jihlavou obědváme v rychlém občerstvení. Po 16 hodině už jsme v Hodoníně a děláme si závěrečné fotky. V podvečer přijíždíme do Ostravy, Havířova a Šenova.

Celkem bez úhony jsme najezdily 5141 kilometrů.

V pondělí ráno je nalezena Šárčina nabíječka. Kde – no přece v její ložnici ☺